

ในวันอาทิตย์ป่าลัมนี้ เมื่อเราระลึกถึงการเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู—ฝูงชนโบกกิ่งป่าลัมวางเสื่อคลุมบนพื้น—มีการประชดประชันที่สวยงามในข้อความที่เรากำลังอ่านในวันนี้ ฝูงชนที่ต้อนรับพระเยซูกำลังคาดหวังกษัตริย์ที่จะจัดการกับกรุงโรม ดังนั้นฝ่ามือจึงโบกมือเพื่อผู้พิชิต และพระองค์เป็นผู้พิชิต แต่พระเยซูเสด็จมาเพื่อจัดการกับสิ่งที่เก่าแก่กว่าและอันตรายกว่าอำนาจทางโลก: การพิชิตของพระองค์เหนือบาปและความตาย ไม่ใช่ซีซาร์

เราอยู่ตรงกลางของชุดในหนังสือฮีบรูพันธสัญญาใหม่ และเช่นเดียวกับชีวิตบนโลกของพระเยซูถึงจุดสูงสุดในสัปดาห์นี้ระหว่างวันอาทิตย์ป่าลัมและวันฟื้นคืนพระชนม์ และวันนี้เราจะอ่านสองสามข้อสุดท้ายของบทที่ 9

ดังที่เราได้เห็นในซีรีส์นี้ ฮีบรูเปรียบเทียบระหว่างความเป็นจริงนิรันดร์กับความเป็นจริงทางโลก นิรันดร์คือต้นฉบับ—สมบูรณ์และเป็นความจริง เวอร์ชันทางโลกคือสำเนาและเงา เราได้เห็นสิ่งนี้กับพลับพลา พันธสัญญา และฐานะปุโรหิตของเลวี บทที่ 9 มุ่งเน้นไปที่การเปรียบเทียบพลับพลาทางโลกกับสถานบริสุทธิ์บนสวรรค์เป็นพิเศษ รวมถึงพันธกิจแห่งการชดใช้ที่เกิดขึ้นในห้องชั้นในสุด

ก่อนที่เราจะอ่าน ให้ฉันดูตัวอย่างบางสิ่งที่จะช่วยให้คุณทำตามข้อพระคัมภีร์ วลี "วันแห่งการชดใช้" (Yom Kippur) ไม่ปรากฏที่นี่ แต่ทุกอย่างที่อธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่มหาปุโรหิตทำหมายถึงวันนั้น มันเป็นการเสียสละประจำปีที่ทำโดยนักบวชในนามของประชาชน เครื่องบูชาเกิดขึ้นในลานของพลับพลา จากนั้นนักบวชคนเดียวจะเข้าไปในห้องชั้นในสุด—สถานที่ศักดิ์สิทธิ์/สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด—โดยถือเลือดของสัตว์ที่สังเวย ขณะที่เขาอยู่ข้างใน ผู้คนก็รออยู่ เมื่อเขาปรากฏตัวอีกครั้งนั่นคือสัญญา: พระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชา บาปของพวกเขาได้รับการอภัย

เมื่อคำนึงถึงสิ่งนี้ เรามาอ่าน **ฮีบรู 9:24-28** นี่คือพระวาจาของพระเจ้าที่แค่เราในวันนี้...

ฉันต้องการเดินผ่านข้อความนี้และอธิบายบางสิ่งเพื่อช่วยให้เราเข้าใจได้ดีขึ้น เพราะเหมือนกับภาษาฮีบรูส่วนใหญ่ มันรู้สึกแปลกใหม่สำหรับเรามาก จากนั้นเราจะสรุปสิ่งต่าง ๆ ด้วยข้อสรุปและความหมายบางอย่างสำหรับเรา

ข้อ 24 บอกเราว่าพระเยซูทรงทำอะไรและกำลังทำอะไรหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์พระเยซูได้เสด็จเข้าสู่สวรรค์
เข้าสู่ที่ประทับของพระเจ้าในนามของเรา สิ่งนี้ตรงกันข้ามกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางโลกที่นักบวชเข้าไป:
พื้นที่ที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์สำเนาของสิ่งที่แท้จริงที่มีอยู่ในสวรรค์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นเพียงเงาของห้องบัลลังก์ที่แท้จริง

และพระเยซูทรงทำอะไรที่นั่น? เขา "ปรากฏในที่ประทับของพระเจ้าเป็นเจ้าในนามของเรา" คำภาษากรีกสำหรับ
"ปรากฏ"—*emphanisthenai*—ไม่ใช่การปรากฏตัวที่แฝงตัวอยู่เฉยๆ

มันถูกใช้ในบริบททางกฎหมายและราชวงศ์สำหรับการนำเสนออย่างเป็นทางการต่อหน้าผู้มีอำนาจ
พระเยซูทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระบิดาไม่ใช่แค่ในฐานะผู้วิงวอน แต่ในฐานะผู้สนับสนุนของเรา

ดังนั้นพันธกิจบนโลกของพระคริสต์จึงเสร็จสมบูรณ์บนไม้กางเขน
แต่ยังคงดำเนินต่อไปในการวิงวอนจากสวรรค์ของพระองค์ การชดใช้เสร็จสิ้นแล้ว—
เป็นงานเพียงครั้งเดียวผ่านการเสียดสีของพระองค์บนไม้กางเขน
ซึ่งเราได้พูดถึงเมื่อสองสามสัปดาห์ก่อนและจะกล่าวถึงในสองสามข้อถัดไป—
แต่การสนับสนุนของพระองค์ยังคงดำเนินต่อไป

ข้อ 25-26 ย้ำประเด็นครั้งเดียวสำหรับทุกคน และเราเห็นอีกครั้งในข้อ 28 เช่นกัน
หากคุณรู้สึกว่าคุณได้ขิ้นในภาษาฮีบรูว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพียงครั้งเดียว คุณคิดถูก ฮีบรูกล่าวไว้ห้าครั้ง
การทำเช่นนั้นเป็นความตั้งใจ ไม่เหมือนกับปุโรหิตพันธสัญญาเดิมที่ถวายเครื่องบูชาทุกปีปีแล้วปีเล่า:
พระเยซูไม่ได้ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาซ้ำแล้วซ้ำเล่า
พระเยซูทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เองเพื่อการชดใช้บาป เขาเป็นเครื่องบูชาที่ดีกว่า

ประเด็นที่กล่าวถึงในที่นี้คือถ้าเครื่องบูชาของพระเยซูเป็นเหมือนเครื่องบูชาของชาวเลวี
เช่นเดียวกับที่ทำภายใต้พันธสัญญาเดิมที่เราอ่านในพันธสัญญาเดิม แต่เพราะพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ
มันจึงเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว คนอื่น ๆ เป็นการเสียดสีที่ไม่สมบูรณ์แบบเสมอ
ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงต้องเกิดขึ้นต่อไป พระเยซูไม่เป็นเช่นนั้น

ข้อ 26 ยังกล่าวว่าพระองค์เสด็จมา "เพื่อกำจัดบาป" "กำจัด" เป็นคำภาษากรีกที่รวมคำนำหน้าทีแปลว่า "ไม่มี"
และรากศัพท์ที่แปลว่า "วาง" ในรูปแบบคำนามตามที่ปรากฏที่นี่ หมายถึง "ไม่มีสถานที่" และอะไรที่ไม่มีที่แล้ว?
บาป. บาปไม่มีที่ยืน นี่เป็นมากกว่าแค่การพูดว่า "บาปไม่มีในชีวิตของเรา"

ราวกับว่าเป็นการยอมรับความจริงที่เป็นเป้าหมายในอุดมคติที่ยังไม่เป็นจริง เพราะความจริงก็คือ

เราทุกคนมีบาปในชีวิตของเรา แต่สำหรับคนที่อยู่ในพระคริสต์
ที่วางใจในพระองค์และงานชดใช้ของพระองค์บนไม้กางเขน บาปไม่มีที่ในทัศนะของพระเจ้าที่มีต่อเรา
เมื่อเราวางใจในพระเยซู นั่นคือผู้ที่พระองค์ทรงเห็นเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเรา

อีกสิ่งหนึ่งในข้อ 26: เราอ่านว่าพระเยซูทรงปรากฏ "ในจุดสูงสุดของยุคสมัย"
ฮีบรูไม่ได้บอกว่พระเยซูเสด็จมาถึงใกล้จุดสิ้นสุดของไทม์ไลน์ตามลำดับเวลา
มันบอกว่าการปรากฏตัวของเขาคือจุดจบ—ความสมบูรณ์ของยุคเก่าและการเปิดตัวของยุคใหม่
(พันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่) เราไม่ได้รอให้เรื่องราวมีความสำคัญ เช่น
เกมเบสบอลแบบไร้สคอร์ที่มีนักวิ่งเบสเพียง 3 หรือ 4 คนตลอดทั้งเกม ซึ่งอย่างน้อยก็สำหรับคนจำนวนมาก
ก็ไม่น่าตื่นเต้นนักที่จะรับชมจนกว่าคุณจะไปถึงอินนิ่งที่ 9 เมื่อจู่ๆ มันก็เข้มข้น
เราอาศัยอยู่ไกลออกไปของเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์จักรวาล การต่อสู้ที่เด็ดขาดได้ต่อสู้และชนะ
สิ่งที่เหลืออยู่ไม่ใช่จุดสุดยอด แต่เป็นการแสดงออกต่อสาธารณชนของชัยชนะที่ได้รับการรับรองแล้ว

ชัยชนะนั้นจะถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา
สิ่งนี้้นำเราไปสู่ข้อสุดท้ายซึ่งพูดถึงการกลับมาในที่สุดของเขา

ข้อ 27 เป็นพื้นฐานของสิ่งที่ตามมาในความเป็นจริงของมนุษย์สากล: ผู้คนตายเพียงครั้งเดียว
ขอโทษที่ทำลายมันกับคุณ แต่เราทุกคนตายและตายเพียงครั้งเดียว พระคริสต์ก็ถูกเสนอให้แบกรับบาปของ
"คนมากมาย" ซึ่งสะท้อนอิสยาห์ 53:12 เมื่อกล่าวว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์ "เพื่อบาปของคนมากมาย"
ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อน้อยกว่าทุกคน—พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคนทั้งโลก
แต่ไม่ใช่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ ดังนั้นผลที่ได้คือพระองค์ทรงแบกรับบาปของคนจำนวนมาก

ข้อ 28 บอกเราว่าเขาจะปรากฏตัวเป็นครั้งที่สอง ลองนึกย้อนกลับไปถึงวันแห่งการชดใช้
มหาปุโรหิตเข้าไปในห้องศักดิ์สิทธิ์ จากนั้น - ที่สำคัญ - เขากลับออกมา
การปรากฏตัวครั้งที่สองนั้นเป็นการประกาศว่าการเสียสละได้รับการยอมรับแล้ว บาปของผู้คนถูกปกปิด
การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ก็เหมือนกับการปรากฏครั้งที่สอง:
การประกาศต่อสาธารณชนอย่างเต็มที่ว่าการเสียสละของพระองค์ได้รับการยอมรับ

ดังนั้นพระองค์จึงไม่เสด็จมาเป็นครั้งที่สองเพื่อชดใช้บาปอีกครั้ง เพราะพระองค์ได้ทำอย่างนั้นแล้ว และมันก็จบลงแล้ว มันคือ "ครั้งเดียวสำหรับทุกคน" แต่การเสด็จกลับมาของพระองค์คือการนำความรอดมาสู่ผู้ที่ "รอพระองค์" ดังที่ข้อ 28 กล่าวไว้ มันคือการนำพวกเขาไปสู่นิรันดร์กับพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขาเพื่อนำเรากลับบ้าน

มีคำถามมากมายที่พระคัมภีร์ตอนนี้เปิดขึ้น: การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์จะมีลักษณะอย่างไร?

เราจะรู้ได้อย่างไรว่าการเสด็จกลับมาของพระองค์ใกล้เข้ามาเมื่อใด

ประสบการณ์ของคริสเตียนที่อาศัยอยู่บนโลกจะเป็นอย่างไรเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา? แล้วคนที่ตายไปแล้วล่ะ —

ประสบการณ์ของพวกเขาเกี่ยวกับเวลาในการรอคอยการเสด็จกลับมาของพระเยซูเป็นอย่างไร?

พระคัมภีร์กล่าวถึงบางส่วนและเราได้กล่าวถึงบางส่วนเมื่อประมาณหนึ่งปีที่แล้วเมื่อเราอ่าน 2 เธสะโลนิกา เพราะหัวข้อนี้ก็เกิดขึ้นที่นั่นเช่นกัน

แต่นี่คือสิ่งที่ฮีบรูให้เรา: พระเยซูจะเสด็จกลับมา และในระหว่างนี้ เรารอ คำกริยาในข้อ 28 ถูกใช้อีก 7 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ และ 5 คำแปลว่า "รอคอยอย่างกระตือรือร้น"

การเสด็จกลับมาของพระเยซูเป็นสิ่งที่เราตั้งตารอและรอคอย มันเป็นความคาดหวังที่ชื่นชมยินดี

และเป็นรูปร่างของวิถีชีวิตของผู้ติดตามของพระเยซู

สิ่งนี้มีความหมายอย่างไรสำหรับเราที่นั่นฝั่งตะวันออกในศตวรรษที่ 21? สองจุดของการสมัครเข้านี้:

ประการแรก: รับพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระคริสต์—และหยุดพยายามทำให้เสร็จด้วยตัวคุณเอง

พระคริสต์ทรงปรากฏครั้งหนึ่งเพื่อกำจัดบาป—ไม่ใช่แค่เพื่อลดมัน

ไม่ใช่เพื่อเริ่มกระบวนการสำหรับความพยายามของคุณที่จะทำให้สำเร็จด้วยการเป็น "คนดี"—

เช่นในงานของเราหรือเป็นอาสาสมัครในโรงเรียนหรือโปรแกรมกีฬาเยาวชน และทำสิ่งต่าง ๆ

เพื่อพยายามชดเชยความผิดพลาดและบาปทั้งหมดของเรา ไม่ใช่ที่เราไม่มีส่วนร่วมในสิ่งเหล่านั้น

ตัวอย่างเช่น ฉันเป็นอาสาสมัครเป็นผู้ตัดสินเบสบอล Little League ในฤดูใบไม้ผลินี้สำหรับเด็กอายุ 8 และ 9

ขวบ มันเป็นที่น่ากลัวที่สุดที่ฉันเคยทำมา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณต้องเรียกลูกของคุณเองในการนัดหยุดงานครั้งที่สามเมื่อเขาเพิ่งดูมันลงไปตรงกลางโซนสไตร

ค์ แต่เรารับใช้ ทำงาน เล่น และใช้ชีวิตโดยรู้ว่กับพระเยซู: มันจบแล้ว โลกहितที่หลังของเขาปกคลุมเรา

ดังนั้นเราจึงอาสาและรับใช้ในบทบาทที่ไม่ใช่เพื่อพยายามสร้างบาปในอดีตของเรา

แต่เพื่อสะท้อนแสงสว่างของพระคริสต์สู่โลก

ขณะที่พระเยซูเสด็จจีลาตัวนั้นเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้คนก็ส่งเสียงเชียร์ให้พระองค์และโบกกิ่งปาล์มของพวกเขา พวกเขาไม่รู้เลยว่าพวกเขากำลังเห็นการเริ่มต้นสัปดาห์สุดท้ายของเขาที่จะนำไปสู่ไม้กางเขนที่เขาจะร้องว่า "เสร็จแล้ว" แต่นั่นคือจุดที่เหตุการณ์ในสัปดาห์นำไปสู่ และมีความเศร้าโศกและความเศร้าในปลายสัปดาห์นี้ บาปและผลกระทบนิรันดร์ของมันถูกกำจัดออกไป และเราก็ได้รับมัน เหมือนของขวัญ เพราะนั่นคือสิ่งที่มันเป็น ดังนั้นเราจึงไม่เพิ่มสิ่งที่พระเยซูทรงทำ แต่เรา *รับ* และ *วางใจ* ในสิ่งที่พระองค์ทรงทำ

ประการที่สอง: ใช้ชีวิตด้วยความชื่นชมยินดี! เพราะพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำสำเร็จบนไม้กางเขน เพราะพระองค์ทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระบิดาในฐานะผู้พลก่เกล้าๆ ของคุณ และเพราะการเสด็จกลับมาของพระองค์เป็นสิ่งที่เรารอคอยอย่างใจจดใจจ่อ เพราะทั้งหมดนั้น: **จงดำเนินชีวิตด้วยความชื่นชมยินดี! จงชื่นชมยินดี! ทำงานด้วยความสุข! เล่นอย่างมีความสุข! ลุกจากเตียงด้วยความสุข! ทิ้งขยะด้วยความสุข! กินผักของคุณอย่างมีความสุข! (ยกเว้นหัวหอม?) รับประทานด้วยความชื่นชมยินดี!** เช่นเดียวกับเมื่อคุณเรียกลูกของคุณเองในการนัดหยุดงานครั้งที่สามในฐานะผู้ตัดสินอาสาสมัคร รับประทานอาทิตย์หน้าด้วยปีติ! และแน่นอน: **มานมัสการด้วยความสุขกันเถอะ!**

ดังนั้นจงยกกิ่งปาล์มขึ้นสรรเสริญเพราะพระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่กว่าและเป็นเพียงผู้เดียวที่เราต้องการ ไม่มีกิ่งปาล์ม? ไม่มีปัญหา เพราะพระเจ้าประทานฝ่ามือของคุณเอง ปรบมือให้พวกเขาเข้าด้วยกัน ส่งเสียงชื่นชมยินดีแด่พระเจ้า

ให้อาเมน! อาเมน? (สาธุ!)

ให้ฮาเลลูยา! ฮาเลลูยา? (ฮาเลลูยา!)

ให้เวลา "เทศนาอีกหนึ่งชั่วโมงศิษยาภิบาล!" ... ล้อเล่น. เรากำลังสรุปตอนนี้

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และวันนี้—วันอาทิตย์ปาล์ม—เรียกร้องให้เราในปีตินั้นไปสู่ทุกวันอาทิตย์—และทุกวันในสัปดาห์—ในขณะที่เราติดตามพระเยซู *ด้วยกัน* ใน *ชุมชน* นำซึ่งกันและกันและผู้อื่นเข้าหาพระองค์เช่นกัน มาอธิษฐานกันเถอะ... อาเมน